

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ EFTA

WYROK TRYBUNAŁU

z dnia 16 listopada 2018 r.

w sprawie E-8/17

Henrik Kristoffersen

przeciwko

Norweskiemu Związkowi Narciarskiemu (Norges Skiforbund) wspieranemu przez Norweski Komitet Olimpijski i Paraolimpijski i konfederację sportu (Norges idrettsforbund og olympiske og paralympiske komité)

(Swoboda świadczenia usług – Art. 36 EOG – Dyrektywa 2006/123/WE – Sportowcy zawodowi – Stowarzyszenia sportowe – Prawa do obrotu – Ograniczenia – Proporcjonalność – Odpowiedniość – Konieczność)

(2019/C 107/04)

W sprawie E-8/17 Henrik Kristoffersen przeciwko Norweskiemu Związkowi Narciarskiemu (Norges Skiforbund) wspieranemu przez Norweski Komitet Olimpijski i Paraolimpijski i konfederację sportu (Norges idrettsforbund og olympiske og paralympiske komité) – WNIOSEK skierowany do Trybunału na mocy art. 34 Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości złożony przez Sąd Rejonowy w Oslo (Oslo tingrett) dotyczący wykładni art. 36 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym, Trybunał w składzie: Páll Hreinsson, prezes (sędzia sprawozdawca), Per Christiansen i Martin Ospelt (*ad hoc*), sędziowie, wydał w dniu 16 listopada 2018 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

1. Kryterium prawnym oceny czy system krajowego związku sportowego polegający na uprzedniej kontroli i wydawaniu zgody na zawarcie indywidualnych umów sponsorskich stanowi ograniczenie na mocy art. 36 Porozumienia EOG jest stwierdzenie czy rzeczony system zmniejsza atrakcyjność korzystania przez sportowców ze swobody świadczenia usług marketingowych.
2. Jeśli tego typu system uprzedniej kontroli i wydawania zgody na zawarcie indywidualnych umów sponsorskich stanowi ograniczenie, to samo będzie dotyczyć konkretnego przypadku odrzucenia wniosku o zawarcie indywidualnej umowy sponsorskiej w ramach tego systemu.
3. System uprzedniej kontroli i wydawania zgody na zawarcie indywidualnych umów sponsorskich oraz konkretnego przypadku odrzucenia wniosku w ramach tego systemu są zgodne z prawem, pod warunkiem że system i odmowa służą zgodnemu z prawem celowi, uzasadnionemu nadrzędnymi względami interesu publicznego, a także pod warunkiem że nadają się do osiągnięcia tego celu i nie wykraczają poza to co jest konieczne do jego osiągnięcia. W tej ocenie systemu i konkretnego przypadku odmowy nie można rozpatrywać oddzielnie, ale w świetle ogólnych możliwości podjęcia indywidualnej działalności marketingowej przez sportowców lub sportowca.
4. Konkretna decyzja, podjęta w ramach krajowego systemu uprzedniej kontroli i wydawania zgody na zawarcie indywidualnych umów sponsorskich przez krajowy związek sportowy, musi opierać się na właściwej równowadze między interesami związku a interesami danego sportowca. Decyzja musi być uzasadniona i przekazana sportowcy w rozsądnym terminie. Powinno się ponadto zapewnić dostępność procedury odwoławczej przed organem niezależnym od związku. Podlegając tym gwarancjom procesowym, związek sportowy może korzystać ze swobody uznania przy ocenie wniosków dotyczących indywidualnych umów sponsorskich. Konsekwencje niezastosowania się do tych wymagań muszą zostać określone przez sąd krajowy i podlegać zasadom równoważności i skuteczności.